

dr hab., prof. APS Maciej Tanaś
Kier. Katedry Dydaktyki i Pedagogiki Medialnej
Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej
Zam.: 03-982 Warszawa, ul. Konrada Guderskiego 3 m.72
Tel. APS: +48 508 593 950, pryw. +48 606 716 137
e-mail: mtanas@aps.edu.pl, mctanas@gmail.com

Ocena rozprawy doktorskiej mgr Grzegorza Polańskiego
„Kompetencje społeczne osób pokolenia Xi Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości”
napisanej pod kierunkiem: ks. prof. UR dr hab. Janusza Miąso
na Uniwersytecie Rzeszowskim

Przygotowany aktualnie rządowy „Projekt rozwoju kompetencji cyfrowych do roku 2030” koncentruje swe cele na rozwoju kompetencji informatycznych, informacyjnych i funkcjonalnych. W zamyśle ma prowadzić do harmonijnej kompozycji wiedzy i umiejętności oraz postaw umożliwiających życie, uczenie się i pracę z wykorzystaniem technologii cyfrowych. Chodzi zatem o umiejętności posługiwania się komputerem i innymi urządzeniami elektronicznymi, internetem oraz aplikacjami i oprogramowaniem. Idzie również o umiejętności wyszukiwania informacji, rozumienia oraz selekcji i krytycznej oceny. Rzecz wreszcie w funkcjonalnym wykorzystaniu powyższych kompetencji w życiu codziennym, w tym pracy i rozwoju zawodowym, relacjach społecznych, w sferach zdrowia, życia obywatelskiego i duchowego, czy też w realizacji własnego hobby itd.

Przytaczam ten ważny projekt nie dlatego, że zabrakło w nim kompetencji medialnych, na które wskazuje na przykład tak najnowsze opracowanie wielu organizacji, w tym Polskiego komitetu UNESCO (model MEMIC), ale też świadomość osobowego, społecznego i kulturowego znaczenia mediów, prawdy i fałszu w komunikatach medialnych, czy też niebezpieczeństw rodzących się z manipulacji i dezinformacji. Moim celem było zwrócenie uwagi na to, że w przywołanym projekcie rosnącą liczbę sfer społecznego funkcjonowania człowieka, które przenikają i zmieniają media cyfrowe ograniczono do enigmatycznego „itd.” Można zatem przyjąć, że wyłącznie narzędziowe potraktowanie kompetencji bez ich kontekstu osobowego, społecznego i kulturowego stać się może jedynie kolejną, mniej czy bardziej przydatną protezą w z natury swej holistycznych procesach rozwoju i funkcjonowania człowieka.

Dlatego z olbrzymim zainteresowaniem sięgnąłem do rozprawy doktorskiej p. mgr Grzegorza Polańskiego „*Kompetencje społeczne osób pokolenia X i Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości*”, napisanej pod kierunkiem: ks. dr hab., prof. UR Janusza Mięso na Uniwersytecie Rzeszowskim. To przecież właśnie kompetencje społeczne mają pierwszorzędną rolę w kształtowaniu jakości życia człowieka i tworzonych przezeń wspólnot.

Dotychczasowe próby zrozumienia istoty kompetencji człowieka i niezbędnego ich katalogu zbyt często sprowadzono do opisu kompetencji kierunkowych czy dziedzinowych. Połączone harmonijnie trzy atrybuty: wiedza, umiejętności i postawy, mogły dotyczyć technologii informacyjno-komunikacyjnych lub języków obcych, matematyki bądź gry na instrumentach muzycznych. Zazwyczaj jednak bagatelizowano lub po prostu zapomniano o kompetencjach społecznych. Tymczasem to one właśnie pozwalają uzyskać humanistyczną, tak bliską naukom pedagogicznym perspektywę poznawczą w odniesieniu do postulowanych kompetencji dziedzinowych.

To właśnie powód, dla którego wysoko oceniam wybór tematu przez mgr Grzegorza Polańskiego i decyzję o realizacji badań w ramach podjętej rozprawy doktorskiej. Tym bardziej, że przeżywana obecnie pandemia COVID-19 ujawniła nie tylko znaczne zapóźnienia w kształtowaniu kompetencji cyfrowych nauczycieli, ale też potrzebę rozwoju kompetencji społecznych uczniów oraz trudną do przecenienia rolę szkoły w tym zakresie.

Dotkliwemu i wyraźnemu brakowi poczucia bezpieczeństwa przez: rodziców, nauczycieli i uczniów w okresie pandemii towarzyszyły: brak wyprzedzających działań systemowych, przepracowanie i bezradność nauczycieli, powiększające się grupy dzieci odrzuconych i marginalizowanych, trudności dzieci z rodzin wielodzietnych, osób niepełnosprawnych, pochodzących z rodzin imigrantów, ze środowisk patologicznych, albo po prostu spauperyzowanych. Sytuacja w różnych zakresach edukacji okazała się krytyczna i dramatyczna.

Nadeszła pora na zmianę dominującego w systemie oświatowym nastawienia. Najwyższy czas na skierowanie uwagi na ucznia oraz na szersze uwzględnianie kontekstu społecznego i kulturowego. Potwierdza to raport *COVID-19 - aktuelle Herausforderungen in Schule und Bildung. Erste Befunde des Schul-Barometers in Deutschland, Österreich und der Schweiz* opublikowany w kwietniu 2020 roku¹.

¹ S. G. Huber, P. S. Günther, N. Schneider, C. Helm, M. Schwander, J. A. Schneider, J. Pruitt, *COVID-19 aktuelle Herausforderungen in Schule und Bildung. Erste Befunde des Schul-Barometers in Deutschland, Österreich und der Schweiz*. Waxman Verlag GmbH. Münster 2020.

Rozprawa doktorska mgr Grzegorza Polańskiego pt.: „*Kompetencje społeczne osób pokolenia X i Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości*” jest zatem nie tylko dobrze osadzona w dyskursie dotyczącym kompetencji człowieka, ale też przywołuje potrzebę kształtowania tego ich zakresu, który stanowi o istocie bycia człowiekiem w ludzkiej wspólnocie. Zdaniem Mirosławy Nowak-Dziemianowicz człowiek ujawnia swą wartość i jest nade wszystko kształtowany w relacjach społecznych. To one stanowią istotę edukacji². Konstatacja ta pozwala wysunąć wniosek, że przedłożonej do oceny rozprawie przysługuje walor trafnego doboru tematu dotyczącego sensu edukacji, obok wspomnianych wcześniej: społecznej aktualności podjętej problematyki oraz jej znaczenia poznawczego i praktycznego.

Praca liczy 255 stron wraz z załącznikami. Jej struktura obejmuje: **spis treści, wstęp** – 5,5 strony, **warstwę teoretyczną** (rozdział I *Elementy teorii pokoleń i charakterystyka pokoleń X i Y* – 51 stron, rozdział II *Kompetencje społeczne – pojęcie i uwarunkowania rozwoju* – 35 stron, rozdział III *Wybrane aspekty mediatyzacji* – 30 strony, **warstwę metodologiczną** (rozdział IV *Założenia metodologiczne badania* – 21 stron) oraz obszerną **warstwę empiryczną** (rozdział V *Analiza wyników badania* – 67 stron).

Pracę zamykają: **zakończenie** – 6 stron, **literatura** – 27 stron, aż 352 poz., **spis tabel** – 3 strony, 44 poz., **spis wykresów** – 4 poz., 10 poz., **spis rysunków** – 2 poz., a także **aneks** – 4 strony, w którym umieszczono kwestionariusz ankiety.

Struktura rozprawy jest logicznie i merytorycznie spójna, zbieżna z tradycyjnymi wzorami budowy prac empirycznych i poznawczo atrakcyjna.

Zaprezentowany w ocenianej rozprawie dobór literatury jest wyjątkowo trafny i rozbudowany. Jest dowodem na dobre odczytanie Doktoranta w literaturze, umiejętność wyłuskania przezeń znaczącej liczby dzieł ważnych dla przedmiotu badań, porządne wglębiecie się w kontekst teoretyczny oraz rozpoznanie cech specyficznych eksplorowanej problematyki.

Wprawdzie literatura naukowa dotycząca kompetencji społecznych, a także socjologiczne, pedagogiczne i psychologiczne analizy cech generacji X i Y są ilościowo i tematycznie znaczne, nadal jednak niewiele jest badań dotyczących społecznego funkcjonowania pokolenia środków masowych i pokolenia sieci, porównania ich kompetencji społecznych i mediatyzacji codzienności (s. 5-6). A ten właśnie kierunek badań wybrał mgr Grzegorz Polański. Dlatego z zaciekawieniem sięgnąłem do Jego rozprawy, usiłując

² M. Nowak-Dziemianowicz, Edukacja to relacja. Czym jest i czym może być edukacja zdalna i jakie niebezpieczeństwa się z nią wiążą. Niepublikowane wystąpienie na II sesji plenarnej III Międzynarodowej Konferencji naukowej „Edukacja wobec wyzwań i zadań współczesności i przyszłości”. Suchedniów 29.09.2020.

dostrzec i zrozumieć przedstawiany przezeń opis i wyjaśnienie podobieństw oraz odmienności występujących pomiędzy przedstawicielami obu pokoleń.

Autor ocenianej dysertacji traktuje rozwój człowieka, jego zachowania, przekonania i przeżycia jako zmianę wynikającą z interakcji między „zależnymi od siebie poziomami organizacji świata - jednostki, rodziny, szkoły, pracy, społeczności i kultury” (s. 7). Trudno nie zgodzić się z koncepcją tak bliską współczesnym naukom społecznym. Można jednak postawić pytanie czy relacje z innymi są rzeczywiście jedyną lub najważniejszą perspektywą umożliwiającą zrozumienie czynów, zachowań i dążeń człowieka? Czy przypadkiem równie ważne nie są: relacja z samym sobą, albo też spojrzenie na siebie i swój los z perspektywy transcendentnej? Pytanie o konieczność łącznego uwzględniania perspektyw: horyzontalnej, wertykalnej i transcendentnej dla zrozumienia człowieka, a nie wyłącznie relacji w jakich pozostaje osoba ludzka wydaje się być pytaniem wartym rozważenia.

Bez wątplenia jednak próba poznania i zrozumienia kompetencji społecznych osób z dwóch generacji wraz z kontekstem społecznym, kulturowym i medialnym została rzetelnie osadzona przez Grzegorza Polańskiego w literaturze przedmiotu, dobrze koresponduje z koncepcjami teoretycznymi i ujawnia zdolność Autora do naukowo trafnej konceptualizacji przedmiotu badań.

Autor ujawnia nie tylko rozeznanie w dotychczasowym stanie wiedzy naukowej, dotyczącej teoretycznych ujęć pokoleń X i Y, zróżnicowanych sposobów rozumienia i klasyfikacji kompetencji społecznych, procesu mediatyzacji, ale też wykazuje znaczną umiejętność krytycznej analizy prezentowanych treści. Owej analizie towarzyszy rzetelne sięganie do dobrze dobranych źródeł, umiejętność rozróżniania i wyławiania mistrzów, koncepcji i myśli znaczących. Poziom uporządkowania treści rozprawy, jej logiczna spójność oraz język, którym posługuje się jej Autor zasługują na pochwałę i wyróżnienie.

O tym, że mgr Grzegorz Polański będzie wprawnie sięgać do bogatej literatury przedmiotu, przywołując wiele ujęć i rozmaitych konotacji nadawanych pojęciu *generacja*, uwarunkowaniom jej tworzenia oraz charakterystyce okresów rozwojowych pokoleń X i Y dowiedziałem się szybko, już po lekturze pierwszych stron ocenianej pracy. W sposób równie pełny i precyzyjny Doktorant ujmuje problematykę kompetencji społecznych w rozdziale drugim swej rozprawy. Mówi o ich znaczeniu, podaje definicje, szuka w refleksji psychologicznej uwarunkowań rozwoju, wspomina o roli treningu społecznego oraz wskazuje na pozycje życiowe jako wyznacznik efektywnego funkcjonowania człowieka i dopiero na tym tle dokonuje klasyfikacji kompetencji społecznych. Podobnie rozdział trzeci, dotyczący wybranych aspektów mediatyzacji układa w sposób logicznie spójny i merytorycznie

uporządkowany. Wyjaśnia sposób rozumienia mediatyzacji jako procesu, trafnie odnosi się do konotacji pojęcia „społeczeństwo sieci”, mówi o nasyceniu społecznym mediatyzacji wreszcie opisuje media w procesie komunikacji masowej i sieciowej, a także przedstawia wymiar temporalny i nawykowy korzystania z mediów oraz jego motywy.

Na pochwałę zasługuje warstwa treściowa i językowa pracy. Bez wątpienia Autor posiada bogate już doświadczenie naukowe. Przemawia za tym trafność wyboru tematu, merytoryczna waga treści, logika wywodu, spełnienie formalnych wymogów dysertacji naukowej przedkładanej w celu uzyskania stopnia doktora, jak również atrakcyjny język unikający uproszczeń, charakterystycznych dla stylu popularnonaukowego, prasowego, czy też wypowiedzi laika. Taki sposób formułowania myśli zyskuje się przez talent, liczne lektury i żmudną pracę.

Kazimierz Twardowski, wybitny twórca lwowsko-warszawskiej szkoły filozoficznej niezwykle trafnie wykazał związek między rzeczywistym rozumieniem problemu, a jasnością wywodu. W rozprawie „*O jasnym i niejasnym stylu filozoficznym*”, opublikowanej w 1927 roku przez uczniów wybitnego polskiego filozofa i psychologa, wyłożył to w sposób następujący: „*Być może, że niektórzy autorowie /.../ nie umieją zauważyć niejasności swych myśli /.../ jeżeli powyższe uwagi są słuszne, uwalniają nas one w znacznej mierze od obowiązku łamania sobie głowy nad tym, co właściwie myśli autor /.../ piszący stylem niejasnym. Odgadywanie jego myśli tylko wtedy przedstawiać będzie rzecz godną wysiłku, jeżeli skądinąd nabyliśmy przekonania, że myśli jasno, że więc niejasność stylu pochodzi w danym wypadku ze skażenia tekstu albo z pośpiechu w spisywaniu dzieła. Jeżeli zaś nie mamy tego przekonania, wtedy możemy spokojnie przyjąć, że autor nie umiejący myśli swych wyrazić jasno nie umie też myśleć jasno, że więc jego myśli nie zasługują na to, by się silić na ich odgadywanie*”.

Z pewnością Grzegorz Polański precyzyjnie zanalizował literaturę przedmiotu i uporządkował warstwę teoretyczną swej pracy w sposób odkrywczy oraz zgodny z prawami logiki. Na wyróżnienie zasługuje sięgnięcie do trafnie dobranych i przytaczanych koncepcji teoretycznych oraz ich autorów, a także sposób w jaki zaprezentował naukowe uwarunkowania podjętej problematyki w przedłożonej do oceny rozprawie.

Jest jeszcze jedna istotna wartość pracy, której nie sposób pominąć. W literaturze naukowej od dawna toczy się spor między gorącymi zwolennikami sprawczej, podmiotowej roli człowieka oraz zwolennikami tezy, że jest on igraszką losu, czy też przedmiotem rozgrywek sił politycznych, ekonomicznych lub historycznych. Oba spojrzenia są ułomne. Nie wystarczy bowiem widzieć rozwoju i funkcjonowania człowieka wyłącznie

w perspektywie jego relacji społecznych. Tak samo, jak nie wystarczy uproszczona konstatacja o sprawczej woli jednostki z jednoczesnym bagatelizowaniem owych relacji.

Próba zrozumienia człowieka wymaga spojrzenia nań z co najmniej trzech perspektyw: horyzontalnej, wertykalnej i transcendentnej. Wymaga ona również dostrzeżenia perspektywy wewnętrznej, pozostającej w ścisłym związku z wymienionymi uprzednio. To właśnie potrzeba respektowania wspomnianych czterech punktów widzenia odnajduje swój sens w głęboko humanistycznym podejściu nauk pedagogicznych do człowieka, do wartości którymi się kieruje, jego pracy, twórczości i rozrywki, do relacji osobowych i śladów, które pozostawia. Dobrze się stało, że Grzegorz Polański nie uciekł w nadmiernie uproszczony sposób widzenia ludzkich relacji społecznych. Przeciwnie ich obraz przedstawiony w przedłożonej do recenzji rozprawie dowodzi, że Doktorant posiada niezbędne umiejętności dostrzegania rozmaitych uwarunkowań i zależności.

Mgr Grzegorz Polański formułuje intencję badań własnych w sposób następujący: *„Zasadniczym celem badań jest poznanie oraz próba wyjaśnienia zależności między przynależeniem do określonej generacji a poziomem kompetencji społecznych”* (s. 128).

Cel główny został uszczegółowiony przez wskazanie potrzeby: 1) diagnozy poziomu wybranych kompetencji społecznych osób z pokoleń X i Y, 2) stopnia „pozytywności” wzajemnej i wobec siebie osób z obu pokoleń, 3) diagnozy wymiaru mediatyzacji codzienności wywodzących się z obu pokoleń osób o określonym poziomie kompetencji społecznych i stopniu pozytywności wobec siebie i innych” (por. 128). Przyjęcie tak sformułowanych celów badań pozwoliło na wyodrębnienie następujących problemów głównych:

1. Jaki jest poziom kompetencji społecznych osób pokolenia X i Y?
2. Jakie relacje zachodzą pomiędzy przynależnością osób do pokolenia X i Y a ich poziomem kompetencji społecznych?
3. Jaki jest stopień pozytywności wobec siebie i innych osób pokolenia X i Y?
4. Jakie relacje zachodzą pomiędzy stopniem pozytywności wobec siebie i innych osób z pokolenia X i Y a ich poziomem kompetencji społecznych?
5. Jaki jest wymiar mediatyzacji codzienności osób pokolenia X i Y?
6. Jakie relacje zachodzą pomiędzy przynależnością do pokolenia X i Y a wymiarem temporalnym i nawykowym mediatyzacji badanych osób?
7. Jakie relacje zachodzą pomiędzy wymiarem temporalnym i nawykowym mediatyzacji codzienności a poziomem kompetencji społecznych osób pokolenia X i Y?

8. Jakie relacje zachodzą pomiędzy wymiarem temporalnym i nawykowym mediatyzacji codzienności a stopniem pozytywności wobec siebie i innych osób pokolenia X i Y?

Każdemu problemowi przyporządkowano zmienne i ich wskaźniki. Wysunięto także hipotezy w stosunku do tych problemów, gdzie było to zasadne, a problemy nr 1, 5, 6, 7, 8 zyskały dodatkowo problemy szczegółowe.

Rejestr problemów jest poznawczo atrakcyjny i wyznacza ważne pola eksploracji. Nie do końca zrozumiałe jest jednak pominięcie literki „z” w problemach nr 1, 3, 5, 7, 8 (s. 129, 131, 132, 134) w wyrażeniu „osób pokolenia”, ale traktować to można jako działanie niezamierzone, przypadkowe.

Autor zgodnie z kanonem metodologicznym dobrał użyteczne Jego zdaniem sposoby postępowania badawczego. Metodą badawczą był sondaż diagnostyczny, a jego technikami: Kwestionariusze: Profil Kompetencji Społecznych PROKOS Anny Matczak i Katarzyny Martowskiej, Kwestionariusz Uwarunkowań KU Anny Sukiennik, a także autorski kwestionariusz ankiety. Wybrane sposoby empirycznego poznania okazały się trafne, a statystyczną analizę wyników badań przeprowadzono rzetelnie posługując się programem SPSS ver. 22 i poprawnie stosując testy parametryczne oraz nieparametryczne do zmiennych wyodrębnionych i sklasyfikowanych według skali Stevensa.

Badania zrealizowano w trzech etapach: przygotowawczym, lekturowym wraz z pilotażem oraz badań właściwych wraz z analizą wyników. Zaplanowano je szeroko. W sondażu uczestniczyły 403 osoby, natomiast do badań właściwych zakwalifikowano 358 osób (128 z pokolenia X i 230 z pokolenia Y), które poprawnie udzieliły odpowiedzi na pytania zawarte w dostarczonych im narzędziach badawczych. Respondentami byli studenci Uniwersytetu Rzeszowskiego, Politechniki Rzeszowskiej, a także osoby poddane badaniom w Przychodni Medycyny Pracy CM Medyk. Do pokolenia X zakwalifikowano osoby w wieku 35 do 55 lat, $m=41,48$ (ur. 1964-1982). Natomiast do pokolenia Y w wieku 21 do 34 lat, $m=26,66$ (ur. 1983-1997).

Bez wątplenia mgr Grzegorz Polański spojrzął na ważny dla refleksji pedagogicznej obszar badawczy w sposób oryginalny. Sformułował poznawczo atrakcyjne problemy badawcze i wysunął autorskie hipotezy robocze. Posłużył się też trafnie dobranymi metodami i pokonał bariery związane z prawidłowym doбором i liczebnością próby oraz organizacją badań. Badania zostały zrealizowane rzetelnie, zgodnie z przyjętym w naukach pedagogicznych kanonem metodologicznym.

Autor wysunął szereg wniosków ważnych dla nauk pedagogicznych. Mają one swój wymiar teoretyczny, przyjmują także postać cennych rekomendacji praktycznych.

Fragment pracy, zawierający dyskusję wyników badań, posiada szereg odniesień do koncepcji teoretycznych i wielu badań prowadzonych na polach: funkcji mediów tradycyjnych i cyfrowych, mediatyzacji, jakości relacji interpersonalnych i kompetencji społecznych. Świadczy to nie tylko o dobrym odczytaniu Autora rozprawy, o Jego pogłębionych studiach literaturowych, ale też o zrozumieniu istoty poruszanych problemów.

Szereg wniosków sformułowanych przez mgr Grzegorza Polańskiego ma charakter głęboko humanistyczny. Dotyczy to spostrzeżeń Autora odnoszących się do potrzeby kształtowania poczucia własnej wartości i podmiotowości, które mają ścisły związek z postrzeganiem innych oraz skuteczną realizacją zasad w zróżnicowanych sytuacjach społecznych. Podobny charakter posiadają wnioski dotyczące: roli intymności i troski o innych w wychowaniu i funkcjonowaniu człowieka, potrzeby kształtowania umiejętności komunikacji bezpośredniej, „twarzą w twarz”, znaczenia samokontroli i afirmacji dla poszukiwania sensu życia, roli książki w kształtowaniu kompetencji językowych i wiele, wiele innych.

Nie mam wątpliwości, że Grzegorz Polański w rozprawie „*Kompetencje społeczne osób pokolenia X i Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości*” ujawnia własne, wysokie kompetencje w zakresie: pedagogiki medialnej i pedagogiki społecznej. Przedłożona do oceny praca posiada trafne odniesienia teoretyczne, jest inspirująca poznawczo, może być również źródłem inspiracji dla konkretnych działań edukacyjnych. Znaczącym walorem ocenianej rozprawy jest jej język. Autor definiuje ściśle użyte przez siebie terminy, podaje ich konotacje literaturowe, wyjaśnia kierunki, narzędzia i sposoby prowadzonych przez siebie analiz, stosuje miary statystyczne zgodnie z wymaganiami tej dziedziny wiedzy oraz czyni to językiem jasnym i precyzyjnym.

Sumując, rozprawa doktorska mgr Grzegorza Polańskiego pt.: „*Kompetencje społeczne osób pokolenia X i Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości*” zasługuje na wysoką ocenę w kilku co najmniej kategoriach: (1) atrakcyjności poznawczej i merytorycznej wybranego pola badań, (2) zgodności tytułu pracy z jej treścią oraz układu formalnego i struktury pracy z kanonem przyjętym w naukach pedagogicznych, (3) umiejętności doboru i krytycznej analizy literatury, (4) wysokich kompetencji Autora rozprawy w zakresie planowania oryginalnych badań naukowych oraz ich rzetelnego przeprowadzenia, (5) wartości pedagogicznej i społecznej pracy.

Powyższe względy, a nade wszystko oryginalność podjętego przez mgr Grzegorza Polańskiego problemu naukowego, ujawniona w rozprawie wiedza Kandydata na stopień

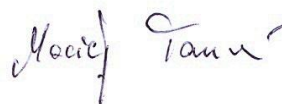
doktora w dyscyplinie naukowej pedagogika oraz pożądane umiejętności rzetelnej realizacji badania naukowego zdaniem recenzenta powodują, że oceniana rozprawa doktorska zasługuje w pełni na wyróżnienie.

Zaprezentowane wyniki badań potwierdzają, że współczesna mediatyzacja świata, przez swe poważne konsekwencje dla warunków społeczno-kulturowych, w którym wzrastają, uczą się i pracują osoby z pokoleń X i Y, rodzi potrzebę kształtowania interpersonalnych kompetencji społecznych. Mają one bowiem bezpośredni związek z losem człowieka i tworzonych przezeń grup społecznych. Autor ocenianej rozprawy ma prawo mieć satysfakcję z dobrze wykonanej pracy naukowej.

Wniosek

Kierując się przedstawionymi wyżej argumentami uważam, że rozprawa mgr Grzegorza Polańskiego, napisana pod kierunkiem naukowym ks. dr hab., prof. UR Janusza Miąso, świadczy o rzeczywistej wiedzy oraz merytorycznym i metodycznym przygotowaniu jej Autora w zakresie pedagogiki, w tym zwłaszcza pedagogiki medialnej i pedagogiki społecznej, ale też – kształcenia pedagogicznego na kierunkach nauczycielskich. Stwierdzam, że rozprawa odpowiada warunkom określonym w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789) w zw. z art.179 ust. 2 i 3 Ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające Ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r. poz.1669). W związku z tym stawiam wniosek o jej przyjęcie i nadanie sprawie przewidzianego prawem dalszego toku.

Przedłożona do oceny rozprawa doktorska mgr Grzegorza Polańskiego pt.: *„Kompetencje społeczne osób pokolenia X i Y w kontekście mediatyzacji rzeczywistości”* zasługuje moim zdaniem na wyróżnienie. Wnoszę też jeśli nie o publikację całości pracy, to przynajmniej jej znaczących fragmentów drukiem.

Warszawa, dnia 4.12.2020 roku